

[Johs. Christiansen.]

pression. Dette er ikke dansk Retspleje værdigt. Der kan, vil man fra visse Sider sige, blive Tale om en Tjenestemandssag mod Knutzen, og dette overvejes, efter hvad jeg har forstaaet, af vedkommende Statsadvokat. Men dels er det ikke og kan det ikke være min Sag paa nærværende Tidspunkt at skønne over denne Side af Spørgsmaalet, og dels har jeg — som allerede antydet — kun valgt Knutzen-Tilfældet som et særligt Eksempel paa det Sejgpineri, som dansk Retspleje i disse Anliggender er drevet ud i. Mange, mange andre er jo i samme Situation som han.

I Retfærdighedens, i Billighedens, i dansk Retsfølelses Navn maa man kræve, at vedkommende Myndigheder sætter alt ind paa at faa saadanne Sager og altsaa ogsaa P. Knutzens ført frem til Afslutning, og jeg retter da det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister: Hvad agter Ministeren at foretage sig, for at Sager af den Art, jeg her har givet et særlig grelt Eksempel paa, kan fremskyndes og endelig Afgørelse blive truffet?

Einar Simonsen: Et af de Hovedspørgsmaal, den danske Administration og Lovgivningsmagt siden den tyske Besættelse har haft til Løsning, er at øve Ret og Billighed over for de Befolkningsgrupper, større eller mindre, og de enkelte Borgere, der paa Grund af Besættelsestidens paatvungne, ofte vilkaarlige og uretfærdige Afgørelser og Beslutninger har maattet lide uforholdsmæssig Skade, det være sig af saavel aandelig som materiel Art. Jeg skal ikke brede mig i Omtale eller Vurdering af det førstnævnte, Samfundets Stilling til de Medborgere, der i de fem onde Aar aandelig har lidt Overlast, og som har Trang til og Krav paa Lovgivningsmagtens og alle gode Medborgeres medmenneskelige Hjælp og Støtte. Ejheller skal jeg komme ind paa Spørgsmaalet om Lovgivningens og Lovgivningsmagtens Stilling til de Forhold, der vedrører de større Befolkningsgruppers Krav om særligt Hensyn af den ene eller anden Art af økonomisk Natur. Men jeg vil gerne her under Finanslovbehandlingen omtale et Spørgsmaal, der vel ikke kan siges at være af særlig stort Omfang, men som for de enkelte, der er Tale om, dog har en baade økonomisk, men ogsaa en mere moralsk Side. Jeg tænker paa de ikke saa helt faa danske Jægere, der i Besættelsestiden, først ifølge Forordninger af forebyggende Natur fra danske Myndigheder, siden paa

direkte Krav fra Tyskerne, har maattet aflevere deres Jagtgeværer. Jeg ved, at tilsvarende Afleveringer af Pistoler og Riffler ogsaa fandt Sted, og jeg synes, det maa være et Retfærdigheds- og Billighedskrav, at disse Vaaben nu erstattes. Jeg vil navnlig lægge et godt Ord ind for, at dette sker for Jagtgeværernes Vedkommende. Det er nemlig saadan, at der hos den rigtige Jæger er et saare værdifuldt og inderligt Forhold mellem ham, hans Bøsse og Hund. Det føles som noget personligt smerteligt, naar der, som i det her nævnte Tilfælde, kræves udleveret den vigtigste Faktor, for at han kan udføre sin elskede Hobby, om man kan kalde det saadan. Bedst vilde det jo være, om Jagtgeværene kunde leveres tilbage til de respektive Ejermænd, men da de som saa meget andet gik til Bunds i den store Tilintetgørelsens Malstrøm omkring Kapitulationen, lader dette sig jo ikke gøre, men saa synes jeg, det er i Overensstemmelse med Ret og Billighed, at Jægerne faar en passende Erstatning. Jeg vil gerne betone, at det ikke alene er et økonomisk Spørgsmaal, men ogsaa et Spørgsmaal om Ret og Billighed. Det kan jo gøres uden at skabe noget Præcedens, da det saa afgjort kommer ind under de saakaldte Eengangsudgifter, som Finansministeren udtrykker det, naar der tales om Forhold, der hører Besættelsestiden til; det vil jo ikke kunne gentage sig i normale Tider. Der har ved Københavns Byret været anlagt en Prøvesag for at faa konstateret den eventuelle juridiske Hjemmel for Erstatning, men den afsagte Dom gav ikke et helt klart Billede af det juridiske Tilsvare, som Myndighederne har i denne Sag, hvorfor Spørgsmaalet paa Foranledning af, saa vidt jeg forstaa, baade Dansk Jagtforening og Landsjagtforeningen af 1923 vil blive ført til Landsrettens, eventuelt Højesterets Afgørelse. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister eller Ministeren for særlige Anliggender at faa dette Spørgsmaal bragt til Løsning uden om Domstolene. Jeg synes, det vil være det rigtigste og det værdigste, om man i en Sag som denne kan tale sig til Rette om Tingene.

Jeg har dernæst et Par Spørgsmaal til henholdsvis Forsvarsministeren og Justitsministeren. Der har fra adskillige Folk paa de Egne, hvor Militæret har sine Lejre og Øvelsespladser, været udtalt megen Kritik af, at Militæret har benyttet civil Arbejdskraft og civil Medhjælp i meget stor Udstrækning. Det har paa disse Egne forværret den i Forvejen vanskelige Arbejds-